

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЧЫНІКАМІ

№37 (621)

Май 1962 г.

Год выдання 8-ы

СПЫНІЦЬ АТАМШЧЫКАЎ

Нягледзячы на прапановы Савецкага ўрада і рашучыя патрабаванні народаў свету спыніць выпрабаванні ядзернай зброі, атамшчыкі Злучаных Штатаў Амерыкі аднавілі сваю ганебную справу. На востраве Радзьяства зноў праводзяцца смертаносныя выбухі.

Ва ўсіх краінах, у тым ліку і ў ЗША, сумленныя людзі выказваюць свой пратэст супраць ядзерных выпрабаванняў.

Усе савецкія людзі кляюцца падпальшчыкаў новай вайны. Працоўныя Савецкай Беларусі таксама далучаюць свой голас да гнеўнага голасу мільянаў. У Мінску, Гомелі, Гродна, у іншых беларускіх гарадах, вёсках, пасёлках праходзяць многалюдныя мітынгі, на якіх людзі патрабуюць спынення ядзерных выпрабаванняў.

Чалавек славіцца працай

Любоў Лук'янаўна Нічыпарук — былая батрачка. Холад і голад былі пастаяннымі спадарожнікамі яе мінулага жыцця. Ад нястачы памёрла дзевяць яе братоў і сячэр.

Шчасце прышло на «крэсы ўсходнія» ў 1939 годзе разам з прыходам Савецкай улады. Але яно было нядоўгім. Грымнула Айчынная вайна. Спраўднае жыццё пачалося пасля вызвалення беларускай зямлі ад фашыстаў. Разам з сялянамі сваёй вёскі Любоў Лук'янаўна ўступіла ў калгас. Калгасная гаспадарка стала зможнай і культурнай. 26 трактараў, 3 збожжавыя, 3 сіласныя і буракаўборачны камбайны, 17 сельгасмашинаў і многа іншай сельскагаспадарчай тэхнікі працуюць на калгасных палях.

У калгасе ёсць 4 клубы, сярэдня, васьмігадовая і 3 пачатковыя школы, 3 бібліятэкі, 2 медпункты.

Л. Л. Нічыпарук ужо 5 год працуе даярчай. Не шкадуе сіл, каб яшчэ лепшым стала наша жыццё. У мінулым годзе яна надала ад кожнай каровы па 3768 кілаграмаў малака. У гэтым годзе абавязалася надаць па 4000 кілаграмаў малака.

Нядаўна ў жыцці Нічыпарук адбылася яшчэ адна радасная падзея. Члены арцэлі, дзе яна жыла і працуе, вылучылі яе кандыдатам у дэпутаты ў Вярхоўны Савет ССРСР, і яна аднадушна выбрана дэпутатам Савецкага парламента. Так былая батрачка стала членам урада.

В. БУРЫ.

На здымку: Л. Л. Нічыпарук.

На Мінскім трактарным заводзе адбыўся шматтысячны мітынг рабочых. Шліфавальшчык У. Салодкін, ударнік камуністычнай працы, выступаючы на мітынгу, сказаў: «На суперак жаданню мільянаў людзей Імперыялісты Злучаных Штатаў Амерыкі аднавілі ядзерныя выпрабаванні. Мы, трактаразаводцы, патрабуем забароны атамных выпрабаванняў, спынення агіднасцей і незаконнасці, учыняемых амерыканскімі імперыялістамі. Ганьба агрэсарам — падпальшчыкам вайны!»

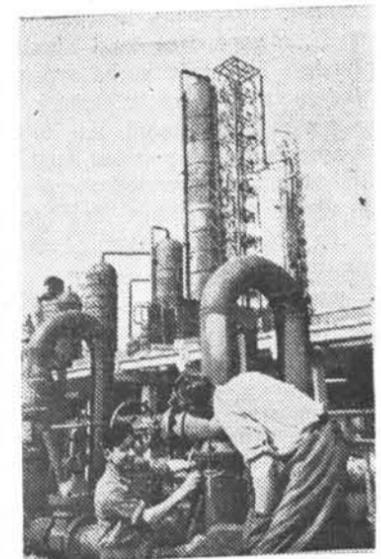
Рэзьбашліфавальшчык Н. Цімашэнка гаворыць: «Я былы вайні, прайшоў усю другую сусветную вайну. Я ведаю, якія велізарныя ахвяры панеслі савецкія людзі. У цяперашні час, калі імперыялісты рыхтуюцца да новай вайны, мы ўпэўнена гаворым: не выйдзе!»

Рабочыя кляюцца ганьбай амерыканскіх агрэсараў. Яны заяўляюць аб сваёй рашучасці, не шкадуючы сіл і энергіі, працаваць на карысць любімай Радзіме.

Многалюдныя мітынгі пратэсту, праходзяць у гарадах і вёсках Гомельскай вобласці. Працоўныя з абурэннем і гневамі гавораць аб злачынных дзеяннях амерыканскіх падпальшчыкаў вайны, якія аднавілі ядзерныя выпрабаванні. Выступаючы на мітынгу калектыву дрэваапрацоўчага камбіната, майстар цэха А. Рэзнікаў сказаў: «Аднаўленнем ядзерных выпрабаванняў у атмасферы яны яшчэ раз паказалі сваю двухдушнасць, свае агрэсіўныя мэты. Мы патрабуем умяшання Савета Бяспекі ААН».

Многалюдныя мітынгі прайшлі на прадпрыемствах Гродна. Будаўнікі Гродзенскага азотна-тукавага камбіната выказалі сваё глыбокае абурэнне новымі злачыннымі дзеяннямі амерыканскіх імперыялістаў.

Прабач Г. Міхайлаў гаворыць: «Усе мы да глыбіні ду-

Вялікі і адказны экзамен трымаюць палачкія нафтабудаўнікі. У гэтым годзе павіна ўступіць у строй першая чарга беларускага хімічнага гіганта. На другой тэхналагічнай уста- наўцы — ЭЛОУ на трывалыя беноўцы — з'явіцца металічныя мацаваныя гіганцкія электрадэгідратары. На здымку: на мантажы ўстаноўкі атмасферна-вануумнай трубочкі.

шы абураны безразважнымі дзеяннямі амерыканскіх атамшчыкаў. Сваімі выбухамі яны наносзяць вялікую шкоду справе міру і прагрэсу».

З гарачымі прамовамі выступілі рабочыя і служачыя абуткавай, швейнай фабрык, фабрыкі мастацкіх вырабаў і іншых прадпрыемстваў.

У саўгасе «Красналуцкі» Лепельскага раёна на мітынгу пратэсту супраць атамных выпрабаванняў усе выступаючыя кляюцца ганьбай тых, хто атручвае паветра. Бригадзір саўгаса Яско сказаў: «...Амерыканскім агрэсарам не запалохаць савецкіх людзей. Мы не будзем сядзець склаўшы рукі. Усю сваю працу аддадзем на ўмацаванне эканамічнай і абароннай магутнасці нашай краіны».

Цудоўнымі працоўнымі падарункамі сустрэў Першамай калектыв Баранавіцкай трыкатажнай фабрыкі. У красавіку прадпрыемства выпусціла звыш плана сотні пуловераў, жакетаў і іншых вырабаў верхняга трыкатажу. На здымку: перадавая фангоўшчыца прадпрыемства камсамолка Марыя Паўленя.

Арганізавана прыступаюць да работы тэрытарыяльныя вытворчыя калгасна-саўгасныя ўпраўленні Віцебскай вобласці. На здымку: начальнік Віцебскага тэрытарыяльнага вытворчага калгаснага ўпраўлення П. Лукашоў (справа) і парторг абкома КПБ П. Туравінаў гутарыць з дырэктарам саўгаса «Віцебскі», А. Вально і звеннявым механізаванага зв'язна па вырошчванню кукурузы і буракоў В. Забалоцім.

ЯШЧЭ АДНА СЕЛЬСКАЯ БАЛЬНІЦА

У Праграме Камуністычнай партыі Савецкага Саюза звяртаецца вялікая ўвага на здароўе і павелічэнне працягласці жыцця савецкіх людзей. У ёй запісана: «Цалкам будзе задаволена патрэба гарадскога і сельскага насельніцтва ва ўсіх відах высокакваліфікаванага медыцынскага абслугоўвання. Рашэнне задачы патрабуе шырокага будаўніцтва медыцынскіх устаноў, у тым ліку бальніц і санаторыяў, аснашчэння сучаснай апаратурай усіх медыцынскіх устаноў...»

Гэтыя прадвызначэнні паспяхова ператвараюцца ў жыццё. Асабліва шырока разгорнута будаўніцтва медыцынскіх устаноў на вёсцы.

... Вёска Фашчоўка — цэнтр саўгаса «Спартак» Шклоўскага раёна — знаходзіцца ў 20 кіламетрах ад райцэнтра. Адлегласць

невялікая, калі ўлічыць, што цяпер курсіруе аўтобус паміж гарадамі і вёскай. Аднак, каб атрымаць медыцынскую дапамогу, патрабавалася многа часу.

Цяпер жа зусім іншая справа. У канцы снежня 1961 года ў Фашчоўцы здзедзена стацыянарная бальніца з амбулаторыяй. Есць зубны кабінет. У бліжэйшы час будзе ўстаноўлены рэнтгенаўскі апарат.

Працуюць у бальніцы два ўрачы і восем чалавек сярэдняга медыцынскага персаналу. Яны аказваюць рабочым саўгаса і навакольных населеных пунктаў бясплатную медыцынскую дапамогу.

У пачатку мінулага года пачала сваю работу стацыянарная бальніца ў саўгасе «Гарадзішча». Працуе стацыянарная бальніца ў саўгасе «Прагрэс».

С. СІДАРАЎ.

Марілёў. Вуліца Міру.

З хутароў — у пасёлкі

Расце рабочы пасёлак аддзялення «Вайганы» саўгаса «Багданаўскі». Яшчэ нядаўна на яго ўсходняй ускраіне была пустка. Зараз тут вырасла новая вуліца з добраўпарадкаванымі дамамі, надворнымі пабудовамі, фруктовымі садамі. Яна ўтварылася за лік сем'яў рабочых, што сяліліся з хутароў. Сярод іх Валянцін Івашкевіч, Браніслаў Віткоўскі, Дзмітрый Якаўлеў і іншыя. У дамах былых хутаран упершыню загарэліся лямпачкі ільіча, загаварыла радзьё.

Дружна ідзе сяленне з хутароў у сельгасарцелі імя Дзяржынскага. У адным з прыгожых, з густам адзеланых дамоў нядаўна справіла наваселле Вера Вікенцьеўна Забароўская. нястомная працаўніца калгаснай вытворчасці. Мы заходзім да яе на кватэру, цікавімся жыццём на новым месцы.

Чыстая, прасторная зала, акуратна засланая ложка, вялікі гардэроб — усё гэта надае кватэры ўтульнасць.

Гаспадыня дома ахвотна расказвае аб тых вялікіх зменах, якія адбыліся ў іх вёсцы Паляны за апошнія гады. Тут адкрыты сярэдняя школа, фельчарска-акушэрскі пункт, сельмаг, бібліятэка. Нядаўна здадзены ў эксплуатацыю двухпавярховы Палац культуры з глядзельнай залай на 300 месцаў.

— Людзі цяпер не хочуць жыць на хутарах, — гаворыць Вера Вікенцьеўна. — З дапамогай калгаса яны ахвотна пакідаюць іх, раз і назаўсёды парываюць з гэтай спадчынай мінулага.

Праўленні калгасаў перасяленцам выдзяляюць лесамаатэрыялы, транспарт, аказваюць ім усебаковую дапамогу. Усё менш і менш становіцца адзіночкі, аддаленых ад гасцінцаў і вёсак дамоў. Парадзелі хутары ў калгасах «30 год БССР», імя Крупскай, імя Кірава, саўгаса «Багданаўскі». За лік іх у брыгадных цэнтрах вырастаюць новыя добраўпарадкаваныя вуліцы, па якіх крочаць слупы з радзьё і электраправодкай. Толькі за мінулы год у калгасных і саўгасных пасёлкі сялілася каля 200 хутаран. А к канцу сямігодкі пра хутары зусім забудуцца.

Г. НЕУПАКОЕУ.

Ашмянскі раён.

ЯШЧЭ АДНА СЕЛЬСКАЯ БАЛЬНІЦА

У Праграме Камуністычнай партыі Савецкага Саюза звяртаецца вялікая ўвага на здароўе і павелічэнне працягласці жыцця савецкіх людзей. У ёй запісана: «Цалкам будзе задаволена патрэба гарадскога і сельскага насельніцтва ва ўсіх відах высокакваліфікаванага медыцынскага абслугоўвання. Рашэнне задачы патрабуе шырокага будаўніцтва медыцынскіх устаноў, у тым ліку бальніц і санаторыяў, аснашчэння сучаснай апаратурай усіх медыцынскіх устаноў...»

Гэтыя прадвызначэнні паспяхова ператвараюцца ў жыццё. Асабліва шырока разгорнута будаўніцтва медыцынскіх устаноў на вёсцы.

Працуюць у бальніцы два ўрачы і восем чалавек сярэдняга медыцынскага персаналу. Яны аказваюць рабочым саўгаса і навакольных населеных пунктаў бясплатную медыцынскую дапамогу.

У пачатку мінулага года пачала сваю работу стацыянарная бальніца ў саўгасе «Гарадзішча». Працуе стацыянарная бальніца ў саўгасе «Прагрэс».

С. СІДАРАЎ.

ДАСТАТАК ПРЫНЕСЛА ПРАЦА

Шафёр асцярожна націснуў на тармазы і, калі аўтобус спыніўся, сказаў:

— Ну, вось вы і прыехалі. Адрозж за паваротам на Шклоў і пачынаюцца землі калгаса імя Фрунзе.

Чуць пра гэты калгас мне даводзілася многае. На Шклоўшчыне, ды і ва ўсёй Магілёўскай вобласці, ён славіцца высокімі ўраджаямі і надоямі малака, высокай аплатай працядня калгаснікаў. Нездарма сюды часта завітваюць дэлегацыі з іншых гаспадарак. Ездзяць за навукай і вопытам.

Старшыня праўлення Васіль Іванавіч Сяркоў зараз знаходзіцца на вучобе, і справамі калгаса кіруе яго намеснік, аграном па адукацыі, Фёдар Іванавіч Атрошкін. Тут, у гэтых мясцінах, ён нарадзіўся, адсюль паехаў на вучобу, а скончыўшы яе, зноў вярнуўся ў родны калгас. Працаваў спачатку аграномам, а не так даўно калгаснікі абралі яго намеснікам старшыні. Фёдар Іванавіч добра ведае гаспадарку і расказвае аб ёй па памяці, не заглядваючы ў запісы. А расказаць яму ёсць аб чым.

Ужо даўно засталіся ззаду пасляваенныя цяжкасці. Калгас умацаваўся, набраўся сіл і зраз з году ў год мацнее і развіваецца. Летась палыводства і жывёлагадоўля прынеслі ў грамадскую касу 744 тысячы рублёў у новых грошах.

Паляпшаецца жыццё калгаснікаў. Вось Марфа Сяркова. Летась на працядні яна атрымала 2 200 рублёў, 2 171 рубель зарабіў калгаснік Сяргей Брыкін. Многа грошай атрымалі на працядні Дзмітрый Лобаў, Рыгор Сідарэнка, Сцяфан Лосеў. І так амаль усе. Зраз калгаснікі думаюць не аб хлебе надзённым. Гэта ўжо засталася далёка ззаду. Галоўны клопат іх цяпер аб тым, што лепш набыць за свае працоўныя даходы. Варта прайсці па вулцах Любінч, Стараселля, Заброддзя, Лешчы і іншых вёсак, якія аб'яднаны ў калгас імя Фрунзе, і на многіх дамах можна ўбачыць тэлевізійныя антэны. Вось і нядаўна купілі тэлевізары Праскоўя Кадушкіна, Аляксей Страхаў, Марыя Гелашава, Мікалай Сяркоў. Далі заказ сельмагу на тэлевізары калгаснікі Іван Чарняўскі і Віктар Іваноў.

Нядаўна ў вёсцы Заброддзе з'явілася новая вуліца, забудаваная новымі дамамі — вуліца Маладажонаў. У будаўніцтве дамоў калгас аказвае дапамогу грашовай пазыкай, будаўнічымі матэрыяламі, транспартам. Многія сем'і абзавяліся прыгожай мэбляй. Ужо сёлета сем калгаснікаў набылі матацыклы. З'яві-

лася патрэба ў курсах матацыклістаў. І такія курсы нядаўна створаны. На іх займаецца 41 чалавек. Навучанне на курсах праводзіцца за кошт калгаса.

Многа асабістых патрэб калгаснікаў задавальняецца за кошт грамадскіх фондаў. Усе члены арцелі атрымліваюць аплатаемы водпуск. Лепшыя працаўнікі свай адпачынак правялі на курортах, у санаторыях і дамах адпачынку. Вось і нядаўна з санаторыя «Друскенкі» вярнуўся конюх Леанід Грахоўскі. Калгаснікі другоай палыводчай брыгады Рыгор Гузаў і Фёдар Дабравольскі правялі свой адпачынак у адным з лепшых санаторыяў усесаюзнай здраўніцы Сочы. Сцяпан Шалаеў, Васіль Ананьёў, Фёдар Ягоўдзік паправілі сваё здароўе ў Бабруйскім санаторыі імя Леніна. Усім ім пудзёўкі на курорты, у санаторыі і дамы адпачынку былі набыты за кошт калгаса.

30 гадоў працавала на ферме Ганна Жураўлёва. І вось нядаўна калгаснікі праводзілі старэйшую працаўніцу на заслужаны адпачынак. Калгас пажыццёва прызначыў ёй пенсію. А такіх, каму за кошт калгаса забяспечана спакойная старасць, тут ужо нямала. Пенсіі прызначаны 228 членам арцелі. На аплату іх толькі ў мінулым годзе было затрачана звыш 12 тысяч рублёў. Больш 4 тысяч рублёў калгас выдаткаваў на аплату бюлетэняў па хваробе.

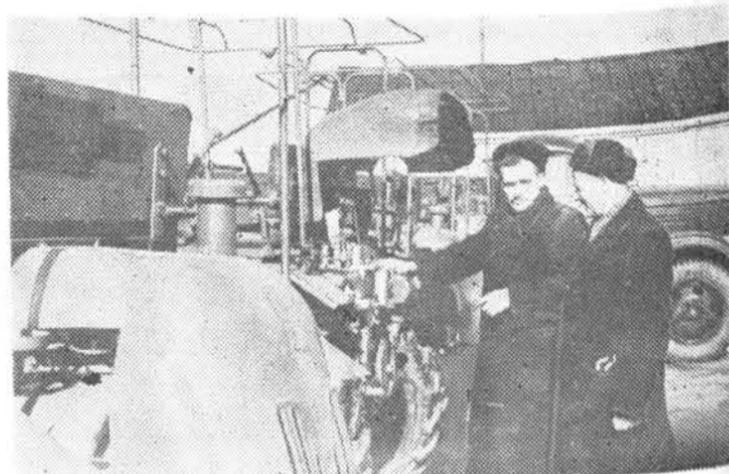
А колькі члены арцелі атрымліваюць даброт, якія наогул не адлюстроўваюцца ў плацэжных ведамасцях? Ва ўсе дамы пра-

ведзена радыё. Аплату за карыстанне радыёкропкамі калгас узяў на сябе. У Стараселлі, Любінчах, Заброддзі і Лешчы пабудаваны калгасныя клубы. У іх часта даюцца самадзейныя канцэрты. Два разы ў тыдзень калгаснікі бясплатна глядзяць кінакарціны. Дэманстрацыя кінафільмаў аплачваецца таксама калгасам.

Багата і заможна жывуць калгаснікі сельгасарцелі імя Фрунзе. І гэта багаце і дастатак прынесла ў іх дамы праца на грамадскай гаспадарцы. Многа тут цудоўных людзей — добрых працаўнікоў, сапраўдных майстроў свай справы. Іх можна сустрэць усюды — у палыводчых брыгадах і на жывёлагадоўчых фермах, за рулём трактара і аўтамашыны. Гэта іх працай расце і багаце калгас, палепшаецца жыццё калгаснікаў. Сярод гэтых працаўнікоў самае ганаровае месца займае свінарка Кацярына Антонаўна Патапава. Сёлета яна абрана дэпутатам Вярхоўнага Савета СССР.

Многага ўжо дабіліся калгаснікі. А колькі вялікіх спраў наперадзе! Праграмай Камуністычнай партыі Савецкага Саюза распрацаваны канкрэтны план пабудовы камунізма. І гэта светлае камуністычнае будучыня не за гарамі, яна ствараецца ў сённяшніх працоўных буднях. Калгаснікі сельгасарцелі імя Фрунзе дружна працуюць, каб яшчэ больш наблізіць гэту недалёкую будучыню.

А. КУКАРЭКА.

У два разы больш, чым у мінулым годзе, атрымаюць сёлета калгасы і саўгасы Гродзеншчыны трактараў, селяк і культуры ватару, прызначаны для прапашных культур. На здымку: прадаўнік Шчучынскага раённага аддзялення «Саюзсельгастэхніка» М. Нюнько атрымлівае на Гродзенскай абласной базе «Саюзсельгастэхніка» новыя трактары «ДВСШ-16» для апрацоўкі пасаваў цукровых буракоў. Справа — дырэктар базы М. Аўсяннікаў.

СЕЛЬСКІ МУЗЕЙ

На левабярэжжы Прыпяці ў маляўнічай мясцовасці раскінулася вёска Юравічы — цэнтр калгаса імя Леніна Калінкавіцкага раёна. Яшчэ ў 1929 годзе ў раёне Дравічаў экспедыцыя Акадэміі навук БССР выявіла стаянку першабытнага чалавека. Па матэрыялах экспедыцыі жыхары сяла вырашылі стварыць свой краязнаўчы музей. Першымі экспанатамі былі макет стаянкі першабытнага чалавека, каменныя прылады, косці маманта.

Захоўваецца ў музеі і гісторыка-геаграфічнае апісанне старых Юравічаў, аўтарам якога

з'яўляецца славы рускі падарожнік мінулага стагоддзя Сямёнаў-Цяншаньскі.

Мінскі абласны архіў падарыў музею фотакопію інвентарнага спісу прыгонных сялян мясцовай памешчыцы Багуміль Харэвічавай за 1845 год. З яго мы даведваемся, што кожны селянін працаваў на памешчыцу 134 дні ў годзе.

Увагу наведвальнікаў прыцягвае «Летапіс Юравічаў», складзены настаўнікам Уладзімірам Ісаенкам. Ашуканыя рэформай 1861 года, селяне аб'ядноўваліся ў атрады і са зборай у руках пачалі грамадзянства памешчыцкай маёмнасці. Экспанаты музея расказваюць аб устаўніцтве ў вёсцы Савецкай улады. Стары калгаснік Сцяпан Рыгоравіч Касян успамінае, што група сялян пад кіраўніцтвам Станіслава Мяснішкі, Ніканора Нагорнага, Паўла Целяша ў лістападзе 1917 года разабрала валасную паліцыю і арганізавала валасны рэвалюцыйны камітэт.

У музеі захоўваецца першае выданне прамовы У. І. Леніна, сказанай ім у 1918 годзе на надзвычайным пасяджэнні Усерасійскага Цэнтральнага Выканаўчага Камітэта Саветаў рабочых, селянскіх і салдацкіх дэпутатаў. Надрукаваны і экспануецца расказ 90-гадовага Харытона Тарасавіча Кулакоўскага аб яго сустрэчы з Уладзімірам Ільічам.

Аддзел «Калгасны лад у вёсцы» расказвае аб сённяшнім дні сельгасарцелі імя Леніна. Цяпер у гаспадарцы ёсць дзесяткі дабродных жывёлагадоўчых памяшканняў, тысячы галоў жывёлы, каля пяцідзясят трактараў і аўтамашынаў, электрастанцыя, радыёвузел, клубы і школы.

Ф. ЗАЙЦАУ.

У БЫЛЫХ ГЛУХІХ КУТКАХ

Змяняецца жыццё ў былых глухих кутках Палесся. Вёска Малатковічы Пінскага раёна — яскравае сведчанне таго. Толькі за апошнія гады тут вырастаюць некалькі новых вуліц. Прыгожыя, светлыя дамы пабудавалі калгаснікі Міхаіл і Мікалай Шэршань, Аляксей Гетман, Аксенцій Гарбацкі, Іосіф Якубчык, Даніла Гетман, Раман Ількевец і многія іншыя.

Зраз у вёсцы ёсць сярэдняя школа, Дом культуры, бібліятэка, аддзяленне сувязі, яслі, дзіцячы сад, аптэка, лазня, сталова, 4 магазіны, швейная і шаўцкая майстэрні. Мясцовая бальніца набыла шырокую вядомасць не толькі ў Пінскім раёне, але і далёка за яго межамі. Яна мае поліклінічнае, хірургічнае, анкалагічнае, лёгачнае, радзільнае і іншыя аддзяленні.

Многім вярнулі здароўе чужыя людзі ў белых халатах: галоўны ўрач бальніцы А. В. Се-

рабракоў, урачы Н. С. Яроміч, М. І. Пацярэжа, В. А. Базыльчык, Н. Н. Маскалік, Ф. І. Мяцеліца, Н. А. Буханенка і іншыя.

Малатковіцкая бальніца з'яўляецца адной з лепшых лячэбных устаноў Брэсцкай вобласці. І гэта там, дзе 25 год назад на ўсю акругу адзіным лекарам быў знахар з вёскі Стаховічы Пётр Калодзіч.

У вёсцы добрая школа-адзінаццацігодка. Дзеці калгаснікаў атрымліваюць тут сярэднюю адукацыю. Многія з тых, хто вучыўся ў гэтай школе, ужо сталі настаўнікамі, урачамі, афіцэрамі Савецкай Арміі, кваліфікаванымі рабочымі, калгаснікамі, механізатарамі. Многія працягваюць вучыцца ў вышэйшых і сярэдніх навучальных установах.

Канстанцін Савіч Савіцкі і Марыя Канстанцінаўна Байда вучыліся ў свой час у гэтай школе, а цяпер, атрымаўшы пе-

дагагічную адукацыю, самі вучаць дзяцей. Сын удавы-калгасніцы Евы Антанчук Аляксандр ужо закончыў Кіеўскі політэхнічны інстытут і цяпер працуе інжынерам на адной з шахт Данбаса. Два малодшыя сыны Пётр і Віктар працягваюць вучыцца ў тым жа інстытуце.

Расце культура вёскі. У Малатковічах працуе тры народныя ўніверсітэты: культуры, здароўя і фізіял. вярняга ўніверсітэта марксізма-ленінізма Пінскага гаркома партыі. Простым людзям сталі шырока даступны музыка, тэатр, літаратура, кіно. Студэнтамі трох народных ўніверсітэтаў з'яўляецца большасць калгаснікаў.

А якія змены адбыліся ў жыцці людзей! Вось лёс аднаго чалавека. Мікалай Пятровіч Цярлецкі ў 1929 годзе ў юшках кавалка хлеба і лепшай долі паехаў у Аргенціну. У Буэнас-Айрэсе яму ўдалося ўладкавацца рабочым на чыгуначнай станцыі. Працаваць даводзілася многа, а заробкі былі нізкія. Мікалай Пятровіч часта атрымліваў пісьмы ад сваіх родных, у якіх яны паведамлялі, як змяняецца жыццё ў родным краі. І ім авалодала гарачае жаданне вярнуцца на Радзіму. Два гады назад яго запаветная мара ажыццявілася.

Клопатамі і ўвагай акружылі Н. П. Цярлецкага яго аднавяскоўцы, сельскі Савет, праўленне калгаса. Яму адрозж далі лес на будаўніцтва дома. Дзяржава прызначыла пенсію. Яго сын Іван паступіў у 10-ы клас мясцовай школы і ў мінулым годзе скончыў яго. Цяпер ён працуе слесарам у рамонтнай майстэрні Пінскага раённага аб'яднання «Белсельгастэхніка». У гэтым рабочым калектыве Іван знайшоў многа сяброў, якія прынялі яго ў сваю сям'ю, навучылі сясарнай справе. Ён марыць у будучым годзе прадоўжыць сваю адукацыю, прытоўцца да паступлення ў інстытут замежных моў.

В. БАЙДА.

Калгас імя Суворова Пінскага раёна.

У Брэсце створаны хор настаўнікаў школ горада. У ім удзельнічаюць каля 50 педагогаў. Кіруе самадзейным калектывам на грамадскіх пачатках выкладчык музычнага вучылішча Міхаіл Рыгоравіч Салопай. На здымку: выступленне хору настаўнікаў школ Брэста.

Птушкаферма ў калгасе «Перамога» Талачынскага раёна створана нямногім больш года назад. Зраз тут ёсць дзве тысячы курэй-нясушак. Птушнічы А. Пятанова (злева) і Т. Семянчына збіраюцца атрымаць адной за іх у гэтым годзе па 100 яек і вырасіць 2 тысячы куранят.

ПРАВА НА АБАРОНУ

«Ці прадастаўляецца права на абарону асобам, якія абвінавачваюцца ў такіх злачынствах, за здзяйсненне якіх былі аддадзены пад суд Калько М. А., Сянкевіч Л. А., Кухта М. М. і Каралевіч А. І., асуджаныя Ваенным трыбуналам Беларускай ваеннай акругі ў сакавіку 1962 года ў г. Баранавічы? Калі прадастаўляецца, то ў якой ступені і форме былі вынарыстаны гэтыя правы абвінавачваемымі?» — пытае нас зямляк Міхась В. з Канады. Адказваем на яго пытанне.

СССР надзяляе абаронцу наступнымі правамі: мець спатканне з абвінавачваемым; знаёміцца з усімі матэрыяламі справы і выпісваць з яе неабходныя звесткі; прадастаўляць доказы; заяўляць хадайніцтвы; удзельнічаць у судовым разборы; заяўляць адвод: прыносіць скаргі на дзеянні і рашэнні следчага, пракурора і суда. Аб намечанай лініі абароны адвакат абавязаны паведаміць абвінавачваемаму.

Адвакаты Беўза, Сідарэнка, Лук'янава і Сцяпанаву яшчэ да судавага пасяджэння мелі спатканні са сваімі падабароннымі. Калько і Сянкевіч з дапамогай сваіх адвакатаў знаёміліся з усімі матэрыяламі справы. Кухта і Каралевіч знаёміліся з матэрыяламі справы самастойна.

Усім абвінавачваемым, каб яны мелі магчымасць падрыхтавацца да выступлення ў судзе, загадзя былі ўручаны копіі абвінавачваўчага заключэння, пасля азнамлення з якім Калько і Сянкевіч заявілі хадайніцтва аб выкліку ў суд дадатковых сведкаў. Гэтыя хадайніцтвы судом былі задаволены.

Адвакаты Беўза, Сідарэнка, Лук'янава і Сцяпанаву нароўні з пракурорам прымалі актыўны ўдзел у судзе ў даследаванні матэрыялаў справы: у допытах падсудных і сведкаў, задавалі пытанні падсудным, пацярпелым і сведкам.

Калько, Кухта, Каралевіч і Сянкевіч яшчэ на папярэднім следстве прызналі сябе вінаватымі ў наўмысным пераходзе на бок ворага і аказанні дапамогі нямецка-фашысцкім захопнікам у правядзенні варажай дзейнасці супраць СССР, г. зн. у здрадзе Радзіме, і гэта яны пацвердзілі на судзе. Пры гэтым кожны з іх у сваіх паказаннях і апошнім слове заявіў, што ўсведмаў сваю віну перад савецкім народам, за што гатовы панесці заслужаную кару. Але суд не абмежаваўся прызнаннем абвінавачваемымі сваёй віны, а даследаваў і іншыя доказы вінаватасці абвінавачваемых, якія былі прадастаўлены суду.

Апрача іх прызнання, віна кожнага з іх была даказана цэлым радам дакументальных матэрыялаў, а таксама паказаннямі вялікай колькасці сведкаў. многія з якіх, як, напрыклад, цудам выратаваўшыся Ізвеква В. А., Ермалінская Ю. В., Слішко І. В., Кот П. А., Новік С. М., Буката Н. П., Ярошка Б. І., з'яўляліся вязнямі Калды-

чоўскага канцлагера і былі сведкамі ўсіх жахаў, якія тварылі ў лагеры карнікі.

Калько ў судзе неаднаразова заяўляў, што ён і іншыя падсудныя, робячы злачынствы супраць савецкага народа і, у прыватнасці, супраць беларускага народа, тым самым прымалі актыўны ўдзел у выкананні волі і загадаў акупантаў і кіраўнікоў так званай беларускай цэнтральнай рады, якімі з'яўляліся Астроўскі, Кушаль і Рагуля. Калько далей паказаў, што Астроўскі і яго памагатыя ўсяляк рэкламіравалі сваю ідэю стварэння «свабоднай Беларусі», а ў той жа час не без ведама і ўдзелу нацыяналістаў тысячы бязвінных беларусаў былі заключаны ў турмы і лагеры смерці і там знішчаны.

Калько шкадаваў, што на лаве падсудных побач з ім няма Астроўскага, Кушала, Рагулі і іх памагатых.

Мэта савецкага судавага працэсу — выяўленне ісціны па справе і вынясенне правільнага, г. зн. адпаведнага закону і ўстаноўленаму на справе акалічнасцям, прыговору. Пракурор і абаронца закліканы садзейнічаць рашэнню гэтай задачы.

У сваіх прамовах прадастаўнік грамадскага абвінавачвання Лобач і пракурор з дастатковай паўнатой і выразнасцю падвялі вынікі судавага разбору, якія сведчылі аб неаспрэчнай віне ўсіх падсудных. Ад імя беларускага народа і ў адпаведнасці з законам яны патрабавалі прыгаварыць здраднікаў Радзімы да вышэйшай меры пакарання, прадугледжанай для такіх злачынцаў. Іх прамовы сотні прысутнічаючых у зале і на вуліцы грамадзян сустрэлі апладысмантамі.

Савецкі абаронца прыходзіць у суд абараняць абвінавачваемага і абавязаны ўсімі ўказанымі ў законе сродкамі і спосабамі раскрыць перад судом тыя акалічнасці і прывесці ўсе тыя довады па справе, якія накіраваны ў карысць падабароннага.

Савецкі абаронца не выгароджвае абвінавачваемага, а абараняе, ён служыць вялікай гуманнай справе абароны сацыялістычнага грамадства.

І ў дадзеным судовым працэсе адвакаты выкарыстоўвалі ўсе магчымыя законныя спосабы і доказы для абароны інтарэсаў падабаронных.

Прадастаўленне абсалютна роўных правоў прадастаўнікам абвінавачвання і абароны, а таксама ўсебаковае і глыбокае даследаванне ўсіх доказаў віны абвінавачваемых забяспечылі зусім аб'ектыўнае выдзненне справы.

В. ГУСАКОУ,
юрyst.

У Мінску праходзіць месячнік па добраўпарадкаванню горада. Мінчане дружна ўдзельнічаюць у наладжванні новых мікрараёнаў, вуліц, закладаюцца новыя бульвары і паркі. На здымку: студэнты БДУ імя Леніна на рабоце па добраўпарадкаванню парка «30 год БССР».

ЛЁС ДЗВЮХ СЯСЦЁР

Нядаўна да мяне звярнулася работніца падсобнай гарадской гаспадаркі Матрона Кандрацьева.

— Дапамажыце скласці пісьмо ў рэдакцыю газеты. Хачу падзякаваць урачам за тое, што добра мяне лячылі, клопатліва даглядалі, і, як бачыце, паставілі на ногі. Магла б я і сама напісаць, ды боюся, што добра не атрымаецца, а трэба ж як найлепш і ад усяго сэрца.

Кандрацьева расказала далей, як яна раптоўна захварэла. Трэба была тэрміновая аперацыя. І такую аперацыю зрабілі ўмелыя рукі ўрачоў. А з якой цеплынёй і сардэчнасцю яна расказвала аб тых клопатах і ўвазе, якімі яе акружылі ў час лячэння. Праз месяц, зусім здаровая, Кандрацьева прыступіла да работы. З вялікай радасцю сустрэлі яе ў калектыве сябры і знаёмыя.

— На лячэнне я не патраціла ні адной капейкі, а калі вярнулася на работу, мне выплацілі за ўвесь час хваробы, — працягвае Кандрацьева.

Калі я дапамог напісаць ёй пісьмо, жанчына з нейкім смуткам у вачах працягнула мне распячаты канверт.

— Вазьміце і прачытайце, тут няма сакрэтаў. Гэта пісьмо з Амерыкі.

Пісьмо прыслала з Амерыкі сястра Кандрацьевай Анна Нікіфа-

раўна. Да Айчынай вайны яна жыла ў Канчанскім сельсавеце Гарадоцкага раёна на Віцебшчыне. У пачатку 1943 года, у час фашысцкай акупацыі, гітлераўцы вывезлі яе ў Германію. Пасля другой сусветнай вайны лёс закінуў Анну за акіян, у Амерыку.

І вось я разгарнуў ліст і ўважліва, з некаторым хваляваннем, чытаю гэта пасланне з-за акіяна. Пасля звычайных паклонаў родным і знаёмым сястра піша аб сваім нярадасным жыцці на чужыне, аб штодзённай упартай барацьбе за існаванне, пастаянных клопатах.

Вось асобныя вытрымкі з гэтага пісьма: «Я хворая. У мяне нізкі ціск крыві. У бальніцу я павінна заплаціць яшчэ 43 долары, а на дом прыдзе доктар, дасць укол і таблеткі на тыдзень, то 7 долараў трэба адрозу заплаціць. А не заплаціш, другі раз не прыдзе».

І яшчэ... «Пеця (муж) працуе толькі на дзяцей, на кватэру, на дактароў і таго мала. Гэта не ў нас дома, што ўсё бясплатна. Тут толькі за рэнтген трэба 25—15 долараў заплаціць».

Радкі гэтага пісьма некалькі асабліва кранаюць. Можна таму, што яны напісаны рукой нашай зямлячкі, у якой сумна склаўся лёс.

А. КОСАУ,
Віцебская вобласць.

КАБ КОЖНАЯ МАЦІ ВЫРАСЦІЛА СВАІХ ДЗЯЦЕЙ

Сваім пісьмом я хачу выказаць праяўлены тым, хто ў гады акупацыі здэкаваўся над сумленнымі людзьмі. У газеце я прачытала аб судовым працэсе ў Баранавічах над падонкамі, здраднікамі.

Я, простая савецкая жанчына, заяўляю: такім збойцам і катам няма месца сярод сумленных людзей!

Мае бацькі загінулі таксама ад рук вось такіх душагубаў. У 1941 годзе расстралялі бацьку за тое, што ён быў старшынёй калгаса, а ў 1943 годзе расстралялі маці за тое, што яна была жонкай старшыні. Нас засталася чацвёра. Мы ніколі не забудзем таго моманту, калі арыштавалі нашу маці.

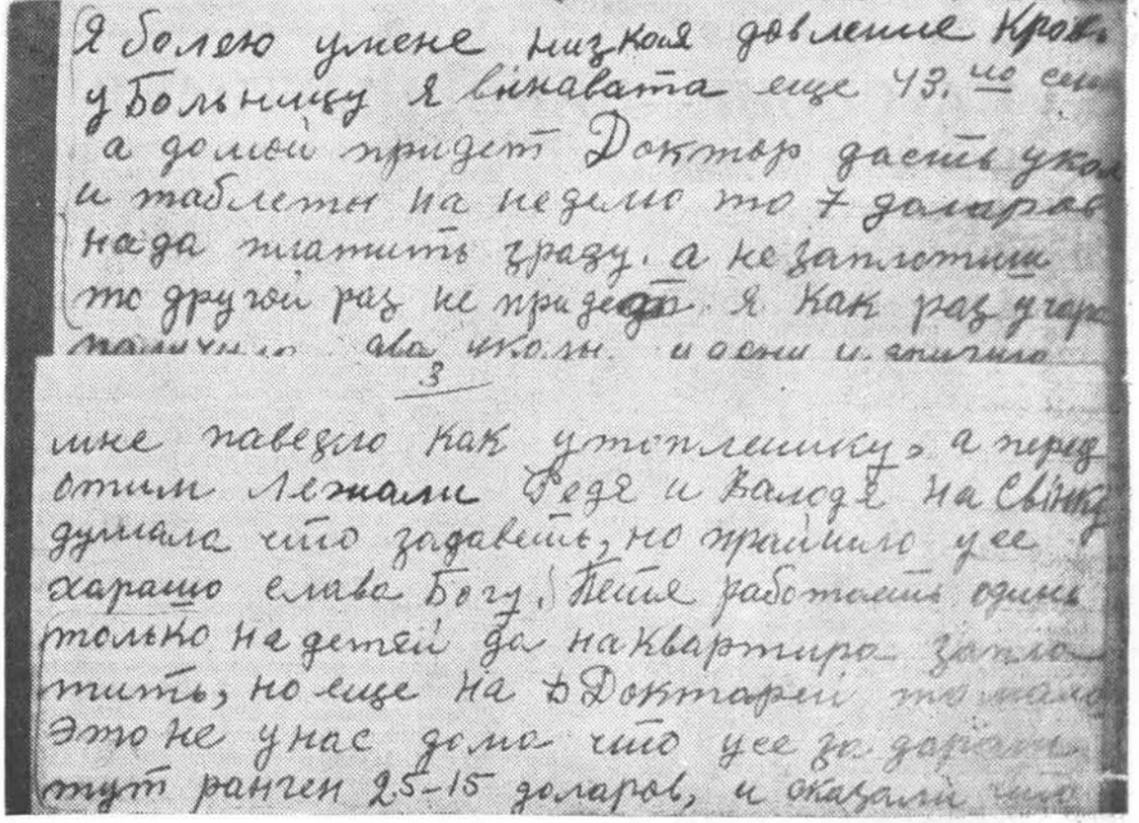
Есць такая вёска Студзьянкі. У 15 кіламетрах ад Беластока. Зера я паліцаю ўварвалася ў нашу вёску. Усіх сазналі нашы школьны двор і пачалі выклікаць па спісу. У гэтым спісе была і мама. У той час, калі яе выклікалі, яна трымала на руках самага маленькага з нас — трохгадовага брата. Адзін з паліцаю вырваў з рук мамы хлопчыка і адкінуў яго з сілай к плоту. Я ніколі не забуду выразу яе твару ў гэты момант.

Мне было тады 12 год, і я не зусім разумела ўсю трывожнасць таго, што здарылася. І яшчэ мне здавалася, што, калі гэтыя людзі гавораць на нашай мове, дык нічога дрэннага не здарыцца, тады я яшчэ не ведала слова «зраднікі».

Цяпер, калі я сама ўжо маці і ў мяне расце сын, я ведаю, што перажывала мая мама, калі яе сына каты кінулі к плоту.

І ў мяне расце сын, яму чатыры з палавінай гады. О, як я жадаю яму шчасця! Шчасце — гэта мір. А здраднікі і вайна — гэта адно і тое ж. Маё сэрца поўнае гнева і пагарды да прыгавораных к смерці катаў — Калько, Сянкевіча, Кухты і Каралевіча. Маё сэрца поўнае гнева і пагарды і да тых катаў, якія ў гады Айчынай вайны натхнялі гэтых чацвярых збойцаў на нечуваныя зверствы, а цяпер прытаіліся за рубяжом — Астроўскага, Кушала, Рагулі, Ясюка і іх падпывалаў. Час іх прыцягнуць да адказнасці!

Ніна ГАУРЫЛЮК,
бухгалтар камбіната буд-матэрыялаў.
г. Гродна.

На здымку: фотакопія ліста Анны Кандрацьевай да сястры.

Горад над Віліяй

Наш зямляк з Аўстраліі Е. БОХАН просіць расказаць аб яго родным горадзе — Вілейцы. Выконваем просьбу суайчынніка.

Вілейка ў далёкім мінулым называлася Стары Куранец. Заснавана яна ў сярэдзіне XVI стагоддзя. У 1793 годзе Вілейка і акружаючыя яе землі ўвайшлі ў склад Расіі і былі падараваны Кацярынай II Мінскаму губернатару Карнееву.

У 1904 годзе тут быў 631 жылы дом, 20 газавых ліхтароў, 5 корчмаў і заезных дамоў, адна бальніца на 4 месцы, аптека, 2 урачы, 4 акушэркі, 6 фельчароў. Усе яны абслугоўвалі не толькі жыхароў Вілейкі, але і вёскі павету. Большая частка насельніцтва заставалася непісьменнай. У горадзе існавала толькі адна школа з шасцю настаўнікамі, адна невялікая бібліятэка.

У 1912 годзе Вілейка, як і іншыя гарады Заходняй Беларусі, адышла да Польшчы. Польскія памешчыкі мелі ў сваім карыстанні больш 33 працэнтаў усіх зямель сучаснага Вілейскага раёна. Адна графіня Соф'я Гарадзінская мела ў маёнтку Вязынь 9 000 гектараў зямлі. Больш 17 працэнтаў зямлі належала кулакам. Вялікімі надзеламі на тэрыторыі раёна карысталіся касцёлы і царквы.

У Вілейскім паеве, куды ўваходзіла восем валасцей з насельніцтвам звыш 132 тысяч чалавек, мелася толькі адна бальніца.

У 1939 годзе Вілейскі павет, як і ўсе землі былой Заходняй

Беларусі, далучыўся да Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі. Пачалося бурнае будаўніцтва. Аднак вайна перарвала росквіт новага жыцця.

На тэрыторыі Вілейскага раёна, акупіраванай гітлераўцамі, дзейнічалі падпольныя райкомы партыі і райкомы камсамола. Куранецкі падпольны райком партыі выпускаў газету «Народны месціца».

Яшчэ ў 1941 годзе ў самой Вілейцы пачалі дзейнічаць падпольныя камсамольскія і антыфашысцкія групы. Пазней тут быў створаны падпольны гарком камсамола. Працоўныя святы ўшаноўваюць імяны Леаніда Жаўтко і Пятра Маліноўскага, якія загінулі смерцю храбрых пры выкананні баявога задання. Слаўным патрыётам беларускай зямлі быў і Леанід Малькевіч з вёскі Кішкарэны (Малькевічы). Чатыром ураджэнцам Вілейшчыны прысвоена званне Героя Савецкага Саюза. Гэта жыхар вёскі Порса Уладзімір Сцяпанавіч Лаўрыновіч, які ў рашучы момант бою са звязкай гранат кінуўся пад танк, Зубовіч з вёскі Папоўцы, які таксама загінуў у час вайны, Азончык з Куранца (і зараз жыве ў Куранцы), Валынец з вёскі Жоўткі (цяпер жыве ў Маладзечна).

Вілейка была спалена нямецка-фашысцкімі захопнікамі на 75 працэнтаў. Пасля вызвален-

ня горада пачалася яго адбудова. Быў адноўлены лесазавад (зараз завод будаўнічых дэталей), вакзал, школа № 1, гасцініца, халадзільнік, Дом культуры, гарадская лазня і іншыя будынкі. Былі пабудаваны мэблевая фабрыка, птушкакампанат, магазіны і г. д.

Паўнакроўным, кіпучым жыццём жыве горад сёння. Выраслі новыя прадпрыемствы, жылыя дамы. Штогод павялічваецца выпуск прамысловай прадукцыі. Калі летась яе было выпушчана звыш чым на 10 мільёнаў рублёў, то сёлета будзе выпушчана на 10 мільёнаў 415 тысяч рублёў.

Вілейчане па праву ганарацца сваімі лепшымі людзьмі: сталяром Міхаілам Кулаком і аддзелачніцай Лідзіяй Кур'янкавай з мэблевай фабрыкі, Леанідам Шарафанавічам — токарам механічных майстэрняў, слесарам рамонтнага завада Мікалаем Чарапанам, сталярамі Мікалаем Бахарам і Георгіем Кісялевічам з завада будаўнічых дэталей і многімі іншымі. Дарэчы, пра Кісялевіча. Яшчэ 35 гадоў таму назад у пошуках заробку ён разам з многімі ашуканымі людзьмі пакінуў былую Заходнюю Беларусь і паехаў за акіянам, у Аргенціну. Пасля вайны Георгій Кісялевіч вярнуўся на Радзіму. Зараз ён — лепшы рабочы завада буддэталей.

СЛОВА ДА СУАЙЧЫННІКАУ

На выбары 18 сакавіка Каральковы прыйшлі ўсёй сям'яй. Фота Н. СІВАКОВА.

Доўгія годы я пражыў на чужыне. З іх дзесяць год у Англіі. Тры гады таму назад, у канцы 1958 года, я вярнуўся на Радзіму.

Розныя думкі лезлі мне ў галаву, калі я вырашыў пакінуць Англію і вярнуцца дамоў. Як прымуць, як сустрэнуць, як будуць да мяне ставіцца — усё гэта хвалявала мяне.

І вось з Лондана я прыбыў у Ленінград. Убачыў цудоўны горад, высельных, жыццядасных людзей. Цэлы месяц я пражыў у Ленінградзе, знаёміўся з горадам, яго выдатнасцямі. Наведваў музеі, тэатры, любаваліся цудоўнымі плошчамі і праспектамі.

Вялікім святам для маёй радні быў мой прыезд у Віцебск, дзе я застаўся на пастаяннае месца жыхарства. Добра адпачыўшы, я вырашыў пайсці працаваць. І тут з горыччу падумаў аб тым, што за дзесяць год у Англіі я не змог набыць ніякай кваліфікацыі.

Мне прапанавалі пайсці працаваць на завод гадзінніковых дэталей вучнем слесара. Я з задавальненнем згадзіўся. Калектыў завада сустрэў мяне, як брата. Маім настаўнікам быў вопытны слесар. Ды і іншыя таварышы па рабоце заўсёды дапамагалі мне хутчэй авалодаць спецыяльнасцю.

Хутка мне далі асобную кватэру ў новым доме. Я ажаніўся. Цяпер у мяне расце сын Міша. Хачу сказаць, што маё жыццё прыносіць мне сапраўдную радасць і асалоду.

Я расказаў вам усё гэта для таго, каб мае зямлякі, якія засталіся за рубяжом, не верылі ўсякім паклёпнікам, якія распускаюць хлусню аб савецкай рэчаіснасці.

Васілья КАРАЛЬКОУ.

НА СЦЭНЕ—НАРОДНЫ ТЭАТР

У зале гасне святло. Перад глядачамі паўстае захпляючы пейзаж будаўніцтва Іркуцкай ГЭС. Вечар. Вялічная Ангара ў яркіх агнях зямснарадаў, шагаючых экскаватараў, МАЗаў. А крыху далей, у вянчэрнай дымцы, угадваюцца абрысы плаціны, якая хутка ўтаймуе непакорную раку. На берэзе—Валя і Віктар...

Так пачынаецца драматычная апавесць А. Арбузава «Іркуцкая гісторыя» ў пастаноўцы Народнага тэатра клуба імя Кірава станцыі Орша Беларускай чыгункі.

Складаны творчы шлях да сваёй сталасці прайшоў калектыў драматычнага гуртка аршанскіх чыгуначнікаў. Пачаўшы з пастаноўкі невялікіх сцэнак, п'ес і інсцэніровак, калектыў зараз ажыццяўляе пастаноўку складаных сцэнічных твораў.

Ужо ў 1951 годзе драматычны калектыў аршанскіх чыгуначнікаў быў удзельнікам Усеагульнага агляду мастацкай самадзейнасці ў Маскве. За пастаноўку п'есы А. Маўзона «Канстанцін Заслонаў» яму прысуджана другая ўсеагульная прэмія, а ўдзельнікі ўзнагароджаны граматамі.

Шоў час. Самадзейныя артысты з кожным днём удасканальвалі сваё майстэрства. На рэспубліканскім аглядзе драматычных калектываў і народнага тэатраў, які адбыўся ў Мінску ў 1960 годзе, калектыў драматычнага гуртка быў прысвоена званне Народнага тэатра.

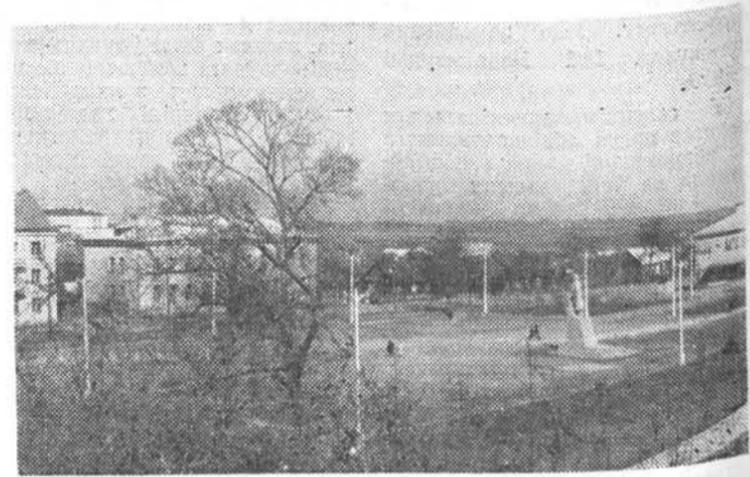
Чатырнаццаці лепшымі выканаўцам прысвоена званне артыстаў Народнага тэатра. Сярод іх—пенсіянер А. М. Сікорскі, які ўжо 30 гадоў з'яўляецца членам драмгуртка, тэхнік паравознага дэпо М. А. Шацянкоў, машыніст паравознага дэпо А. Д. Снытко, дзяжурны па парку станцыі Орша—Цэнтральная М. С. Матросоў і іншыя.

Многія былыя ўдзельнікі драматычнага гуртка аршанскіх чыгуначнікаў сталі сапраўднымі майстрамі сцэны, прафесіянальнымі артыстамі. У розных гарадах краіны працуюць цяпер артыстамі Марыя Кудраўцава, Віктар Андрэеў, Соф'я Міронава і іншыя.

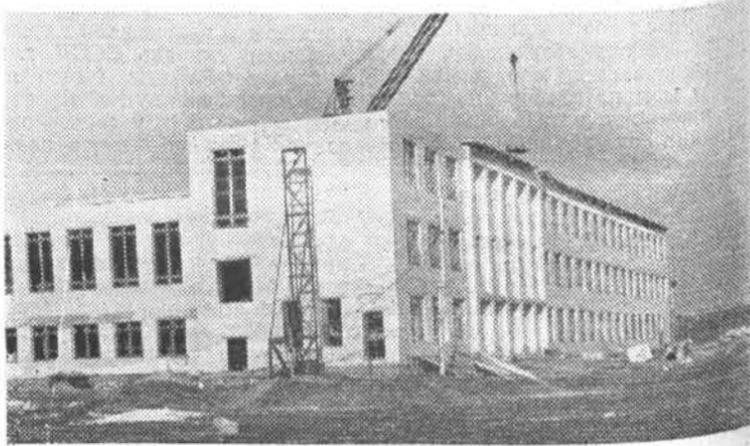
Разнастайны і змястоўны рэпертуар гэтага таленавітага калектыву. Самадзейнымі артыстамі ажыццяўляюцца пастаноўкі п'ес «Брэсцкая крэпасць» Губарэвіча, «Любоў Яравая» Трэніва, «Канстанцін Заслонаў» Маўзона, «Крыштальвая крыніца» Бондарова і многіх іншых.

Самадзейныя артысты выступаюць не толькі ў клубе чыгуначнікаў. Са сваімі спектаклямі яны пабывалі ў Мінску, Магілёве, Віцебску, Гомелі, Вяліных і іншых гарадах рэспублікі. І ўсюды глядачы цёпла, ад душы вітаюць ігру таленавітага калектыву.

М. ДРАЖЫН,
А. ШНЕЙДЭР.

Вілейка. Плошча імя Леніна.

Будаўніцтва новай школы

Гаворыць Мінск

Нашы суайчыннікі ведаюць аб тым, што прайдзісваеты і здраднікі нахштат Радаслава Астроўскага і Міколы Абрамчыка выдаюць сябе за нейкіх «народных змагаю» і «беларускіх дзеячоў». У сапраўднасці стары правакатар і шпіён Астроўскі набыў тытул прэзідэнта БЦР з ласкі фашысцкіх забойцаў у часы гітлераўскай акупацыі Беларусі. Другі гітлераўскі халуй Абрамчык проста абвясціў сябе «тэстаментаваным» прэзідэнтам БНР.

У архівах, якія засталіся пасля вайны, нядаўна знойдзены асабістыя службовыя паперы буйнага

нацыяналістычнага верхавода Івана Ермачэнка. У гэтых документах выкрываюцца чорныя справы здраднікаў беларускага народа, расказваецца аб так званай «вызвольнай дзейнасці» Васіля Захаркі, які нібы завяшчаў Абрамчыку прэзідэнцкае крэсла. Аб сапраўдным твары Захаркі і яго паслядоўніка Абрамчыка будзе расказана ў нашай спецыяльнай радыёперадачы, якая адбудзецца ў нядаўле 3 чэрвеня ў 8 гадзін раніцы па сярэднеўрапейскаму часу на хвалях 30,83 метра і 227 метраў.

РАДЫЁПЕРАДАЧЫ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1 322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і 21.00 да 21.30;

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 6 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін;

НА БЕЛАРУСКАЯй МОВЕ

Па нядзелях—ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскому часу з 19.30 да 20.30 на хвалі 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯй МОВЕ

Па суботах—ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 мінут па нью-йоркскому часу на кароткіх хвалі: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў), 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў), 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштова яшкыня № 14.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ